

gisteravond ook die man hier op straat zien staan? Hij stond vrij lang voor jouw hek, wel een uur of twee, ongeveer van negen tot elf. Hij was op een nogal aparte manier naar mijn appartement aan het kijken.”

“Ja, natuurlijk heb ik hem gezien. Je weet dat ik geen gordijnen heb. Gordijnen zijn voor mensen met geheimen, met angst voor de buitenwereld. Ik wil het licht te allen tijde verwelkomen. Ja, die arme man met zijn bruine aura. Hij stond hier maar zielig te wezen. Ik was bang dat hij zijn handen zou openhalen aan de punten van het hek. En mij dan aanklagen natuurlijk, want zo gaat dat tegenwoordig. Hij leek wel op een vogeltje dat uit het nest was gevallen. Toen ik uiteindelijk de deur opendeed om hem te vragen waarom hij voor mijn huis stond, liep hij weg. Hij was gelukkig niet zo’n engerd als die donkere mannen die hier in de buurt rondhangen. Daarom ga ik ‘s avonds ook nooit de deur meer uit.”

“Oh, oké. Nou, ik ga maar eens. De praktijk gaat zo open. Dag, Yvon.”

“Kom toch die reading eens doen, Rick. Ik weet zeker dat ik je kan helpen met je energetische obstructies,” probeert ze nog een keer.

“Dag, Yvon.” Met mijn fiets loop ik naar de straat, oplettend tenminste een lijnlengte afstand van Schurfta te houden. Yvons ogen prikken in mijn rug als ik de straat uit rijd. Het is niet ver naar de praktijk waar ik momenteel werk, aan de andere kant van de binnenstad. Ik heb geen vaste praktijk. Al sinds ik huisarts ben, nu een jaar of zeven, doe ik uitsluitend invalwerk en dat ook alleen maar voor maximaal vier dagen per week. Bij vakanties, zwangerschappen en ziektes kom ik een beperkte periode meedraaien. Dat bevalt me prima. Er is altijd wel een plekje in of rond de stad te vinden. Ik heb geen behoefte aan een eigen bureau met privé-fotootjes aan de muur, of een vaste club collega’s. Daar moet je dan elke dag dezelfde gesprekken mee voeren, over de voetbalwedstrijd van zondag, of de steeds brutalere patiënt van tegenwoordig. Ik haat voetbal en nog meer dan voetbal haat ik gesprekken over voetbal. Nee, na het werk gaat de deur achter me dicht en is het klaar. Je hoort wel eens van artsen dat ze wakker liggen vanwege die ene patiënt die ze niet kunnen helpen. Wat een gekoketteer met

empathisch vermogen! Het is gewoon werk, net zoals leraar, natuurkundige of architect. Maar het is natuurlijk weer niet zoals coach of communicatieadviseur: dat is geen werk.

BURGERS EN GENEN

Alles staat klaar – borden, servetten, prefab salade, glazen – wanneer de deurbel gaat. Het is vrijdagavond zeven uur en de koelkast is *geprept* voor de Burgeravond: gevuld met bier, witte wijn en één pak sap, waarvan ik weet dat die er morgen nog ongeopend zal staan. Pesos loopt onrustig mi-auwend rond. Er is veel meer activiteit dan normaal. Ze springt zo gauw ik even zit bij me op schoot, maar ik zet haar er net zo snel weer af. Haar mening daarover geeft ze door haar nagels even in mijn broek en huid te laten zinken. In het halletje kijk ik door het deurspionnetje om te kijken wie op de overloop staat. Een nieuwe gewoonte, die controle. Zoals verwacht is het Tom. Hij is de enige van het stel die altijd op tijd is. Hij heeft een kleurig ingepakt cadeautje in zijn handen, een gewoonte van hem op onze burgeravondjes. Het is voor hem een sport om die zo vreemd mogelijk te maken. Het was – terwijl hij weet dat ik zelden kook – al eens een fles decoratieve kruidenazijn, een Mariabeeldje in paars plastic met een halo van droogbloemen, en een oudhollands tegeltje met in blauw glazuur de spreuk: 'Alle mensen zijn goed; het wordt nooit beter'. Die hangt nu in de wc. Ik doe open en we geven elkaar een omhelzing. We groeien naar elkaar toe: tussen ons in is, aan beide kanten, een stuk meer buik dan aan het begin van onze vriendschap. We moeten daarom allebei een beetje overhellen. De klep van zijn petje raakt mijn hoofd en valt van zijn hoofd.

Hij bukt zich om die op te rapen en snuift hoorbaar, terwijl ik vrij zicht heb op zijn grote verdriet, een al vroeg fanatiek kalend hoofd. "Is Pesos bezig geweest op de deurmat?"

"Zou kunnen. Maar ik denk dat de deurmat te min is voor Pesos. Zij laat het liefst de boel op mijn schone was lopen."

Tom doet zijn schoenen uit en hangt het donkerblauwe spijkerjasje aan de kapstok. Zijn mannentasje – hij noemt het zelf zijn *man-purse* – gaat